

TRIBUNA

No pot ser!

JAUME BARTUMEU CASSANY, CONSELLER GENERAL I MEMBRE DEL CONSELL NACIONAL DE SOCIALDEMOCRÀCIA I PROGRÉS D'ANDORRA

La marxa enrere en un nomenament adoptat pel consell de ministres, acompanyada del reconeixement per part del Govern, la setmana passada, que havia nomenat com a director del Servei Andorrà d'Assistència Sanitària una persona que està imputada en un procediment penal a Espanya, ens feia dir: No pot ser!

Certament l'error sempre és possible, però, en aquest cas, el reconeixement de l'error hauria d'anar acompanyat d'altres mesures per corregir el mal que ha causat. Un mal en la imatge institucional.

A la sanitat andorrana fa massa anys que patim molts experts i poca responsabilitat. Es dictamina amb la mateixa contundència que es ratifica. Avui blanc i demà negre. Es parla, sense mesurar les conseqüències, i es fan valoracions frívoles, precipitades i, sovint, no gens independents. I mai passa res.

Els usuaris de la sanitat en pagaran les conseqüències, però els experts segueixen exercint d'experts –des de la cadira ministerial o des de l'assessoria ja històrica– imperatorables i indiferents als seus errors acumulats. Perquè, al Govern o a l'assessoria, fa més de divuit anys que mouen papers.

La sanitat i el benestar de la gent d'Andorra no poden dependre d'aquests eterns experts.

La salut és el primer en la sensibilitat de les ciutadanes i els ciutadans, per la qual cosa augmenta, amb angúnia, la sensació que el millor d'un model de sanitat pública ja és darrere nostre i no pas davant.

Es verifica que, a poc a poc, se l'estan carregant.

Fa dos anys que el Govern promou una política improvisada de retallades i desmantellament dels serveis públics bàsics. Aprofitar la crisi econòmica per afèblir l'estructura del sistema sanitari és una política equivocada.

L'obtenció del dret a l'atenció sanitària fou una de les conquestes socials més importants de la segona meitat del segle XX.

A Andorra ens va arribar el 1967 amb la creació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

Disposàvem fins ara d'un sistema sanitari d'acord amb els principis de finançament públic, accés universal i una àmplia oferta de serveis sanitaris, amb independència dels ingressos, la posició social o la parròquia de residència.

Sota el discurs d'una suposada insostenibilitat financera, se'ns diu que hem viscut per damunt de les nostres possibilitats i s'aprofita que la població està en una mena d'estat de *shock* per la crisi actual per practicar la política de la por.

I el que es busca és passar d'un sistema nacional de salut a un sistema tripartit basat en les assegurances sanitàries privades per als rics, la seguretat social per als treballadors i la beneficència per a la resta de les persones.

El model que apunta significa anar cap a una sanitat mercantilitzada, injusta, que trenca el concepte de ciutadania i solidaritat social, que obrirà pas a la desigualtat.

A Socialdemocràcia i Progrés estem convençuts que el sistema sanitari públic ha de millorar en eficiència (amb més atenció primària i menys despesa farmacèutica), qualitat i equitat. Però aquesta voluntat de millora no pot ser excusa perquè les forces econòmiques i polítiques que afavoreixen la mercantilització sanitària destrueixin el nostre model sanitari públic.

L'atenció sanitària ha de ser un dret ciutadà independentment de la condició social i el lloc on es visqui. Com vaig dir el divendres 21 de juny davant del Consell General, durant el debat d'orientació política del Govern, no pot ser una mercaderia que només consumeixin els *clients* que puguin pagar-la.